

MÜCADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

16 Temmuz 2025 S.68

Zafer Bizim Olacak!

2 Editör
**Dem Parti'nin Dinci Faşist
İktidarla İttifakı**

5 Tarihsel Revizyonizme ve
Bugünkü Oportünizme Karşı
İdeolojik Mücadeleler

6 Taylan Işık
**Emperyalistlere Karşı Savaş
Nasıl Kazanılır?**

10 Felaketler Gölgesinde
Bir Festival

12 Milyonlarca İşçi Ve Çiftçi Grevde

12,6 milyon... Tek başına bir rakam nedir ki! Basit bir gösterge, bir sayı. Bu sayı, ülkemizde kaç kişinin işsiz olduğunu gösteriyor. Geniş tanımlı işsizlik rakamları bunlar. Aileler üzerinden düşündüğümüzde, toplumun neredeyse üçte birinin işsizlik kışkacının elinde olduğunu ifade ediyor. Asgari ücret, ki Avrupa'nın aksine bizim toplumumuzda doğrudan ortalama ücrete tekabül eder asgari ücret, açlık sınırının altında. Dikkat edilsin, yoksulluk sınırı değil, açlık sınırı!

Zafer Bizim Olacak!

Manşet

12,6 milyon... Tek başına bir rakam nedir ki! Basit bir gösterge, bir sayı. Bu sayı, ülkemizde kaç kişinin işsiz olduğunu gösteriyor.

Geniş tanımlı işsizlik rakamları bunlar. Aileler üzerinden düşündüğümüzde, toplumun neredeyse üçte birinin işsizlik kışkacının elinde olduğunu ifade ediyor.

Asgari ücret, ki Avrupa'nın aksine bizim toplumumuzda doğrudan ortalama ücrete tekabül eder asgari ücret, açlık sınırının altında. Dikkat edilsin, yoksulluk sınırı değil, açlık sınırı!

İşsizlerin yüzde 85'i işsizlik ödeneğinden yararlanamıyor. Yani işsiz kaldığınızda, açlık sınırının altındaki bu "asgari ücret" in de altında olan ödenekten dahi yararlanamıyorsunuz!

Hali hazırda bir işi olan, çalışan işçilere gelince... Ücretlerinin sık sık ödenmemesini, türlü çeşit hak gasplarını bir kenara bırakalım şimdilik. Ölesiye çalışan işçilerin ellerine geçen ücret, mutlak açlıktan başka bir anlam ifade etmiyor. On milyonlarca insan, tarıfsız bir yokluğun pençesinde kıvranıyor. Acımasız bir açlık hüküm sürüyor işçi hanelerinde!

İşçiler için yaşam, kelimenin gerçek anlamında bir kavga halini aldı. Hayatta kalma kavgası. Ücretlerini alabilmek için, ücretlerinde artış sağlayabilmek için, iş bulabilmek için, işyerlerinde uğradıkları haksızlıklarla başa çıkabilmek için... İstanbul'dan Antep'e, maden ocaklarından kargo depolarına, "eğitim fabrikaları"ndan tekstil atölyelerine... her alanda dişe diş, zorlu, ölümüne bir kavga!

Yaygın ve dağınık direnişler, eylemler, gösteriler ve grevler...

Üstelik sadece işçiler arasında değil, gençler arasında, kadınlar arasında, tüm ezilenler arasında gittikçe büyüyen bir öfke, yükselen bir dalga var. Geleceği çalınan gençler, eğitim hakkı ve iş güvencesi için sokaklarda. Kadınlar, hem kapitalist sömürüye hem de ataerkil baskıya karşı çifte mücadele veriyor; işyerlerinde, evlerde, meydanlarda özgürlük ve eşitlik için sesini yükseltiyor. Gençlik ve kadın hareketi, sınıf mücadelesinin ayrılmaz parçasıdır!

Tek kelimeyle sistemin farklı cephelerinde, birbirinden ayrı ama eş zamanlı gelişen eylemler bütünü var. Sınıflar savaşı derinleşiyor. Reformist yalanlara, uzlaşmacı ihanetlere prim vermeden; sömürü düzeninin kökünü kazıyacak bir mücadele hattı gerekli. Üretim araçlarına işçi sınıfının el koyduğu, tekellerin kamulaştırıldığı, halkın gerçek iktidarını kurduğu sosyalist bir düzen!

Her grev, kapitalist sömürüye vurulan bir darbedir! Her direniş, örgütlü gücün kanıtıdır! Yakıcı görev, bu mücadeleleri ortak bir hatta buluşturmak, işçi sınıfının devrimci önderliğinde birleşik emek cephesini yaratmaktır. Fabrikalarda, mahallelerde, okullarda... gerçek bir devrimci odak yaratmak ve onu güçlendirmektir. Grevleri, direnişleri, sokak eylemlerini büyütmek ve birleştirmektir!

Kaderimiz tesadüflere bırakılamaz. Örgütlü gücümüzle, bilimsel sosyalizm ışığında, zafere ilerleyeceğiz!

Dem Parti'nin Dinci Faşist İktidarla İttifakı

Editör

Dinci faşist iktidarın birincil amacı, birleşik devrimi tasfiye etmektir. Bundan kuşku duyulamaz. Elbette, birleşik devrimin tasfiyesini başardığı ölçüde ve başarırsa, başka hedefleri de var. Şam, Musul, Kerük Süleymaniye, Erbil, Halep gibi şehirleri, bu kadar geniş ve bundan daha geniş bir coğrafyayı ilhak etmek, kendine katmak gibi..

Faşist Devlet Bahçeli, zamanında bu şehirlerin bazılarını "plaka" numarası bile belirlemişti. Okurlarımız bunu hatırlar. Ama öncelik anlamında önce birleşik devrimin tasfiyesi, her şeyin başında geliyor. Çünkü, birleşik devrim en büyük korkusudur. Başka coğrafyaları fethedeceğim derken, evdeki bulgurdan olma tehlikesini ensesinde hissediyor.

Haksız değil. Dün denebilecek bir yakın geçmişte Mart-Bahar ayaklanmasını yaşadık. Bu ayaklanmayı ortaya çıkaran bütün maddi koşullar, yerli yerinde durmakla kalmıyor, her geçen gün daha bir olgunlaşıyor. Yeni ayaklanmalar kapıda... İktidar sallanıyor ve büyük bir tehlike altında.

Bu gerçeği, burjuvaziyle uzlaşma konusunda başı çeken sosyal reformist güçlerin "düşünen kafaları" da görüyor. Buna sadece bir örnek vermekle yetineceğiz. Sosyal reformist politikayı kendinde cisimleştirmiş Sol Parti'ye yakınlığı ile bilinen Birgün Gazetesi yazarı, yakın zamanda şöyle yazıyordu: "Ülkede tüm taşlar yerinden oynadı, sarsıntı büyük: Finali gören Saray korkuyor". Yazının başlığı her şeyi özetliyor; başka bir söze gerek yok. Bu sosyal reformistlerin bu tespitten nasıl bir sonuç çıkardıkları ayrı bir konu; sarsıntının büyük ve Saray'ın korku içinde olduğu tartışılmaz.

Bizim gördüğümüzü, dinci faşist iktidarın, tekelci sermayenin ve emperyalist devletlerin görmüyor olması düşünülemez. Onun için, bölgedeki planlarını uygulamanın, amaç ve hedeflerine ulaşmanın ilk adımı olarak Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini tasfiye etmeyi önlerine koymuş bulunuyorlar. Dinci faşist AKP-MHP ikilisinin DEM Parti ile kurdukları "ittifak" işte bu amaca hizmet etmek içindir.

Öyleyse buradan, **sözü eğip bükmeden, ilk sonucu çıkarabiliriz: AKP-MHP-DEM Parti ittifakı ya da yol arkadaşlığı, birleşik devrime karşı, birleşik devrimi tasfiye amacına yönelik bir ittifaktır. Amaç bu. Amaca ulaşma yöntemi ise, Kürdistan işçi sınıfı, emekçi halklarını; daha kısa ve anlaşılabilir bir ifadeyle, Kürt halkını birleşik devrimden uzaklaştırarak bu ittifakın bir eklentisi haline getirmek.**

Bu noktada hemen, okuru uyarı mahiyetinde kısa bir parantez: **Bu tespiti yapmış olmamız bu amaç ve hedeflerine ulaşacaklarını kabul ettiğimiz anlamına gelmiyor.** Aksine, biz Kürdistan halklarının, bu devrimci halkın, bunların başında elbette Kürt halkı ve gençliği geliyor, faşist devletin ve dinci faşist iktidarının bu oyununa gelmeyeceğine inanıyoruz. Nedenlerine geleceğiz ama şimdilik devam edelim.

Birleşik devrimi tasfiye amaçlı bu ittifak, Türkiye ve Kürdistan'da süren sınıf mücadelesi ve Kürt halkının özgürlük hakkı için uzun yıllardır ve büyük acılara katlanarak verdiği savaş sürecinde bir kırılma noktasıdır.

yaşıyorlar. Şimdi yukarıda yarım bıraktığımız noktaya geri dönebiliriz: Birleşik devrimi tasfiye amaçlarına ulaşabilecekler mi?

Ulaşamayacaklar! Bunu büyük bir kesinlik ve güvenle söyleyebiliriz. Çünkü Kürt halkı, Kürt gençliği devrimcidir ve hiçbir güç, AKP-MHP ikilisinden, daha geneli faşist devletin elinden büyük acılar

çekmiş bu devrimci halkı bunlarla yan yana getiremeyecek; "barıştırmayacak". Farazi konuşmaya gerek yok; DEM Parti gitsin Roboski halkını, Mehmet Tunç'un ailesini, Uğur Kaymaz'ın yakınlarını, Kemal Kurkut'un çevresini bu iki dinci faşist parti ve devletle uzlaştırmaya çalışsın görelim. Peki, Kürdistan'da böyle ve bundan çok daha büyük acılara katlanmayan bir aile var mı?

Bu halk, devrimci bir halktır, bu acılara bilmeden katlanmadı. Evlatlarını özgürlük savaşına büyük bir devrimci bilinçle, özgürlük tutkusuyla, gözlerini kırpmadan gönderdiler. Kürt özgürlük hareketinin her devrimci eylemine saldıranlar, sermaye sınıfı ile bağ içinde olanlar hariç -zaten onlar böyle bedeller ödeyenler değiller- savaşın büyük yükünü çeken Kürdistan işçi sınıfı, yoksulları, gençliği, kadınları boşuna mı savaştılar sanıyorlar? Bu yüzden faşist devletle, AKP-MHP ikiliyle uzlaşmak için kan ter içinde kalan bu uzlaşmacılar bu devrimci halka RTE'yi, Devlet Bahçeli'yi sevdiremeyecekler, barıştırmayacaklar, yan yana getiremeyecekler.

Öyleyse son bir sonuca gelebiliriz artık: AKP-MHP ile DEM Parti arasındaki ittifak uzun ömürlü olmayacak. Bu ittifak, Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadele birliği temelinde süren birleşik devrimin gelişimiyle çok geçmeden yıkılacaktır. Tarafların ittifakı "açıklamak" için şimdiden yalan ve demagojiye sarılmaları yeterli kanıttır buna.

Bir başka noktaya açıklık getirelim. Önce DEM Parti, arkasından dinci faşist parti AKP, bu ittifakın "süreç"le ilgili olduğunu anlatmaya çalıştılar. Elbette ilkokul çağındaki bir çocuğu inandırmayacak bir anlatı bu. DEM Parti, devrimci Kürt halkına dinci faşist partilerle ittifakını başka türlü anlatamaz. AKP-MHP faşist partileri de dinci, faşist, şoven kitlelerine DEM Parti ile ittifaklarını başka türlü anlatamaz; böyle bile anlatamıyor. Bu iki dinci faşist partiden DEM Parti ile ittifak yapıldı diye başlayan istifalar bu sözlerimizin en iyi izahıdır. Kısaca, ne DEM Parti ne de dinci faşist AKP-MHP ikilisi başka türlü bir söylem kullanabilirler. Artık kimi inandırabilirlerse...

İkinci sonucu çıkarabiliriz artık: Birleşik devrimi tasfiye amaçlı bu ittifak, Türkiye ve Kürdistan'da süren sınıf mücadelesi ve Kürt halkının özgürlük hakkı için uzun yıllardır ve büyük acılara katlanarak verdiği savaş sürecinde bir kırılma noktasıdır. Burjuva sınıfla, faşist devletle ve bunlar adına iki dinci faşist partiyle kurulan bu ittifak, DEM Parti için olduğu kadar ve hatta ondan çok, DEM Parti içinde yer alan "bileşenler" için sonu bataklık olan bir eğik düzlemdir. DEM Parti ve "bileşenleri" bu eğik düzleme ayak basmışlardır; süreç mantığının son noktasına kaçınılmaz biçimde varacak.

DEM Parti ve içinde kümelenen bileşenlerin en çok şakırdattıkları kılıç, kutsal bir hale giydirdikleri ve böylece "dokunulmaz" kıldıklarını sandıkları "barış" sözcüğüdür. **"Barış", insanların eşit, özgür, baskı ve sömürünün olmadığı, ezen ve**

ezilenin ortadan kalktığı koşullarda, elbette herkesin isteği ve dileği olur. Dahası "barış", ancak bu koşullarda mümkün, anlamlı ve kalıcı olur. Ya bu koşullar yoksa? Ya insanlar köle ve köle sahipleri, ezenler ve ezilenler, sömürenler ve sömürülenler, tıka basa yiyenler ve çocukları gece yatağa aç girenler olarak ayrılmışlarsa; insanlara baskı ve katliamlar sonucu büyük acılar çektiriliyorsa vb. Bu koşullarda "barıştan" söz etmekten daha büyük bir ikiye bölme, egemenlere, baskı ve sömürü ile semirenlere, köle sahiplerine daha büyük bir hizmetten başka ne olabilir? Bugün, Türkiye ve Kürdistan'da "analar ağlamasın", "kimseler ölmesin" söylemi altında "barış" isteyenlerin ikiye bölme budur.

Ama bunların çoğu, sadece "ikiyüzlülük" gibi ahlaki değerlerle açıklanamaz. Bunun bir sınıfsal çizgisinin olduğundan kuşku duyulmamalı. Böylesi kesimler, çoğunlukla "sermaye ile bağ" olan kesimlerdir. Kürt özgürlük hareketinin her devrimci eylemini kınamak, "lanetlemek" için birbiriyle yarışan işte bu "barış" çığırtkanlarıdır. Bunların bütün amaç ve hedefleri, Kürt özgürlük hareketi içindeki devrimci eğilimi, devrimci çizgiyi tasfiye etmektir. "Kırılma noktası"nı ifade eden AKP-MHP-DEM Parti arasındaki ittifak işte bu tasfiye çabasının meyvesi olarak dünyaya gelmiştir. Kürt özgürlük hareketi içindeki devrimci çizgiye silah bıraktırmamaçlarını hiçbir zaman izlemediler de...

AKP-MHP-DEM Parti üçlüsü, şimdi amaçlarına vardıklarını düşünüyor olmanın verdiği coşkuyu

Çiçeklerin Arkasında Çiğnenen Haklar

İzmir Dikili'de Danimarka merkezli Queen Flowers (Queen Tarım) serasında çalışan işçiler, sendikal örgütlenme hakları nedeniyle işten çıkarılmalarına karşı, örgütlü oldukları BTO-SEN tarafından, 11 Temmuz Cuma günü Danimarka Konsolosluğu önünde basın açıklaması yapıldı.

BTO-SEN'in emek dostlarının da katılımıyla her hafta gerçekleştirdiği eylem 8. haftasına girerken, işten atılan kadın işçilerin kapı önü nöbetleri de 9. gününde devam ediyor.

İstanbul'da Trump Tower önünde yapılan basın açıklamasında, Dikili'de eyleme başlayan işçilerin her tür engelleme çabalarına karşı çadır kurdukları ve onur, irade ve dayanışmayla eylemi yürüttükleri vurgulandı.

Danimarka sermayesine ve konsolosluğuna seslenilen açıklamada, Türkiye topraklarının sömürge olmadığı, Queen Flowers patronlarının uygulamalarının yalnızca Türkiye'deki yasalara değil, Danimarka'nın da

taraf olduğu uluslararası normlara, özellikle OECD Çok Uluslu Şirketler Rehberi ve ILO sözleşmelerine de aykırı olduğu belirtildi.

Queen Flowers yönetiminin ise kadın işçileri sendika üyesi oldukları için işten çıkardığı, seçilmiş sendika temsilcisini hedef alıp iş akdini feshettiği ve toplu pazarlık hakkını yok saymakta ısrar ettiği hatırlatılarak, bu durumunun hem Türkiye İş Kanunu'na hem de uluslararası yükümlülüklerle aykırı olduğu, temsilcinin işten çıkarılmasının ise uluslararası düzeyde açık bir ihlal olduğu vurgulandı.

Basın açıklamasında talepler şöyle dile getirildi:

- * Sendikal haklarının tanınması.
- * Tacizci amirlerin ve servis şoförlerinin işyerinden uzaklaştırılması.
- * Haksızca işten çıkarılan işçilerin işe geri alınması.
- * İşçilerin özgür iradesine saygı gösterilmesi.
- * Hukuka uyulması ve işçilerin insanca yaşam talebini gözetken makul bir toplu iş sözleşmesiyle masaya gelmesi.

Haklarını İsteyen İnşaat İşçilerine Gözaltı

Yapı Yol-İş Sendikası üyesi inşaat işçileri Abdurrahman Hezer ve Zafer Hezer, San Pasifico Latin Katolik Kilisesi'nde tadilat, tamir, boya işlerini yapmış olmalarına rağmen 2 yıldan fazladır haklarının ödenmemesi üzerine, 15 Temmuz günü, Beyoğlu İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Santa Maria Diaperisis Kilisesi önünde basın açıklaması yapmak istedi.

Uzun zamandır haklarının ödenmesi yönünde San Pasifico Latin Katolik Kilisesi ile bağlantılı tüm kanallara ulaşmaya ve sorunun çözümü noktasında diyalog kurmaya çalıştıklarını belirten Abdurrahman Hezer, eylem öncesinde gazetemize yaptığı açıklamada "Bütün diyalog yollarını denedik ama karşımızda bir muhatap bulamadık. İki yılı aşkın süredir sessizlikle bu hak gaspının üstünü örtmek istediklerini düşünüyorum. Tadilatını yaptığımız kilisenin yetkili din görevlisi işi yaptırdı fakat aldığımız malzemelerin ücretini ve yevmiyelerimizi ödemedi. Defalarca gittik konuştuk. Çeşitli bahanelerle oyaladı. Bir dini mekan olmasından kaynaklı zorlamak, sıkıştırmak istemedik. Fakat bir süre sonra bu din görevlisi bizim alacaklarımızı inkar etmeye başladı. Biz emeğimizin karşılığını istiyoruz. Ve bunun için de mücadele edeceğiz. Bugün açıklama yapmak ve bu hak gaspını hem duyurmak istemeyen yetkililere hem kamuoyuna duyurmak istiyoruz" dedi.

İşçilerin yaşadıkları süreci özetleyen Yapı Yol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol İstiklal Caddesi'nde eylem yasağına da tepki göstererek "Bu anayasal bir hak. Hele ki hakkı gasp edilen işçi elbette çıkacak derdini anlatacak. Bu yasağın Anayasal hakkın gasp edilmesi. Biz böyle yasakları tanımıyoruz. Taraftarlara, dinci faşistlere saatlerce eylem yaptırıp polis bu binaları, yolları yapan taşlarını döşeyen inşaat işçisine 'eylem yasağı' diyemez. Öyle kendi Anayasasını takmayan mercilerin yasağını kuralını biz hiç tanımıyoruz. Biz çıkar ne diyeceksek deriz polis de gözaltına alacaksa alır. Biz gasp edilen alın terimizi istiyoruz. Alıncaya kadar da gelmeye devam ederiz" dedi.

İstiklal Caddesi'nde Santa Maria Diaperisis Kilisesi önünün polis ablukasına alınması nedeniyle kilisenin karşısında bulunan Gönül Sokak'ta "Bu Kilisede İşçilerin Haklarını Gasp Edilmiştir. Ücret Haktır Gasp Edilemez - Yapı Yol-İş & Emeğin Gücü" pankartı açan işçiler "Ücret Haktır Gasp Edilemez" sloganı atarak kiliseye doğru yürüyüşe geçti. Polis caddeye çıkmalarını önlemek için önlerinde barikat oluşturdu.

"Maç akşamları taraftarlara kutlama, dergi binalarını taşıyan dinci faşistlere saatlerce eylem yaptırıyoruz. Biz emeğimizin gasp edildiğini söylemek isteyince mi yasak" diyerek

tepki gösterdi. Basın açıklamasını takip etmek için gelen gazeteci Zeynep Kuray ve Mücadele Birliği gazetesi muhabiri Serpil Ünal'ın görüntü almasını engellemek için polis zor kullanarak ve iterek alandan uzaklaştırdı. Yapı Yol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol, işçiler Abdurrahman Hezer ve Zafer Hezer darp edilerek gözaltına alındı.

İfadeleri alınan işçiler, birkaç saat sonra serbest bırakıldı.

Tarihsel Revizyonizme ve Bugünkü Oportünizme Karşı İdeolojik Mücadeleler

Dünya Anti Emperyalist Platformu Belgrad Kolokyumu 2. oturumunda Mücadele Birliği Platformu adına yapılan sunum metnidir.

Çağımızı doğru anlamadan, sınıf mücadelesini doğru kavrayamayız. Biz, toplumsal devrimler çağında yaşıyoruz. Bu, devrim fikrinin soyut bir ideal değil, maddi bir zorunluluk olarak karşımıza çıktığı bir çağdır.

Ama ne yazık ki, bugün birçok sosyalist hareket bu gerçeği görmekten aciz. Küçük burjuva sosyalizmi, uzlaşmacı karakteri nedeniyle çağın devrimci özünü açıklayamıyor. Tıpkı Karl Marx'ın, "Eyleme dönüşmeyen teori ölüdür" diyerek uyardığı gibi, bu hareketler devrimci teori ile pratik arasındaki bağı kuramıyor.

Lenin'in döneminde de buna benzer bir tablo vardı. Bernstein'iler, Kautsky gibi sözde Marksistler, sosyalizmi parlamenter kazanımlara indirgediler. Devrimi ertelediler. Oysa Lenin, "devrim, burjuva devlet aygıtının parçalanmasıdır" dedi. Bugün bu netlikten uzak duran her çizgi, Lenin'in ifşa ettiği revizyonistlerin mirasını sürdürüyor.

Gelelim bugüne. Bugün Türkiye solunun birçok bileşeni, aynı tuzağa düşüyor. Burjuva düzenin sınırlarını aşamayan, seçimleri kurtuluş sanan, sokak hareketini ise içi boş protestolara indirgeyen yapılarla karşı karşıyayız.

KKE ile birlikte sosyal şoven ve reformist "Avrupa Komünist Hareketi"nin en aktif bileşeni TKP -ki tarihsel TKP ile bir devamlılığı yoktur, sadece "isim hırsızlığı" yapmışlardır- iliklerine kadar burjuva düzenle uzlaşma halinde bir partidir. Tek meziyeti mevcut dinci faşist iktidar karşısında "burjuva cumhuriyeti" ve Kemalizmi savunmaktır. Öte yandan faşist burjuva düzen ise adında "komünist" kelimesi geçen bir partinin kurulmasına sessizce onay vererek, faşist diktatörlüğün üzerine ince bir "demokrazi" örtüsü çekmeye çalışmıştır. Böyle diyoruz çünkü geçmişte adı SİP (Sosyalist İşçi Partisi) olan bu parti, kimi anayasal değişiklikler sonrası oluşan boşlukta adını TKP olarak değiştirdi. Ceza yasasına göre suç olsa da, faşist diktatörlük buna ses çıkarmadı. Birkaç yıl içinde yasalar değişerek "komünist" adının kullanılmasının önündeki engeller kaldırıldı.

TKP'nin bu adı alış bile görül- düğü gibi burjuva düzenle zımni anlaşma, ona bir "meşruiyet" sağlama temelinde oldu. Ülkedeki her kritik anda dümeni burjuva düzeni sağlama alma rotasına kırdı. Seçimlerde, kendi genel başkanlarının deyimiyle, "utanmadan, sıkılmadan" burjuva muhalefeti destekledi. Bunu da bir

marifet gibi sundu. Ukrayna savaşı konusunda tamamen pragmatist bir şekilde KKE'nin kuyruğuna takıldı. Rusya'ya emperyalist diyememesine rağmen KKE'nin çizgisini savundu. Kürdistan ulusal sorunu konusundaki açık sosyal-şoven çizgisini söylemeye bile gerek yok!

TKP'nin savunduğu çizgi burjuva düzenin yıkılması ve sosyalizmin kurulması mücadelesi değil, mevcut dinci faşist iktidar karşısında "Kemalist-cumhuriyetçi CHP"nin, burjuva muhalefetin desteklenmesidir.

TKP örneği, küçük burjuva sosyalist hareketlerin nasıl sistemle uzlaşmayı yeniden ve yeniden ürettiklerinin somut bir göstergesidir. Bu hareketler devrimden uzak durdukça, kitleleri de devrimden uzaklaştırıyor.

Ama yoldaşlar, bu çağda devrim, tarihsel bir olasılık değil, nesnel bir zorunluluktur. Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişki, Marx'ın belirttiği gibi, artık patlama noktasına varmıştır. Kapitalizm, kendi çöküş koşullarını üretiyor. Her ülkede isyanlar, halk hareketleri, grevler bu çatışmanın dışavurumlarıdır. Birey düzeyindeki eylemler bile, toplumsal başkaldırının ifadesidir. Çünkü birey toplumsal bir varlıktır.

Ancak bu isyanlar, devrimci bir yönelimle buluşmadıkça boşa düşer. Tıpkı Gezi Direnişi'nde olduğu gibi. Kitleler o gün "başladık" dedi. Ama siyasi hedef yoksa, iktidarı alma iradesi yoksa, halk hareketi sistem tarafından yeniden yutulur.

Burjuva düzeni yıkmak, sadece halkın sokakta olmasıyla değil, bu hareketlerin devrimci bir sınıf çizgisine bağlanmasıyla mümkündür. Lenin'in ısrarla vurguladığı gibi, devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz.

İşte bu noktada görev, proletaryanın devrimci partisindedir. Çünkü

devrimci bir çağda, kitlelerin önünü aydınlatacak olan; devrimci teoriyle, devrimci pratiği birleştiren siyasal öncüdür. Reformistlerin yapamadığı tam da budur.

Seçimlere umut bağlayan reformist sol, kısa sürede sistemin içindeki rolünü oynamaya başladı. Kapitalist krizin derinleştiği, sınıf çelişkilerinin keskinleştiği bir yerde bu yalancı umutlar uzun süre tutunamaz. Bu yüzden reformist çizgiler teşhir olmuştur. Ama onların teşhiri, otomatik olarak devrimin gelişeceği anlamına gelmez.

Devrimi güncel olarak ele almak zorundayız. Devrim bir gelecek hedefi değil, bugünün somut siyasetidir. Bu yüzden devrimi sadece konuşmak değil, pratik olarak örgütlemek gerekir. Tıpkı Marx'ın dediği gibi: "Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumladılar, oysa mesele onu değiştirmektir."

Yoldaşlar,

Bu ülkede devrimci halk kitleleri, yıllardır reformistleri değiştirmeye çalıştı. Ama küçük burjuva hareketler kendi reformist çizgilerini yeniden üretmekte ısrar etti. Değişmesi gereken kendileri olduğu halde, hep halkı değiştirmeye çalıştılar. Ama gerçek şu ki: Burjuvaziden kopuşu gerçekleştiremeyen hiçbir yapı, halkın kurtuluşuna öncülük edemez.

Devrimci mücadele, başkaldırının ve özgürlüğün tek gerçek yoludur. Bu yol, sistem içi hesaplarla değil, sistem dışı devrimci örgütlenmeyle yürünür.

Ve son olarak şunu unutmayalım: Ayaklanma ve devrim, nesnel koşullar tarafından belirlense de, öznel hazırlık olmadan başarıya ulaşamaz. Her devrimci girişim, bizi zafere bir adım daha yaklaştırır. Yeter ki bu çağın, bu uğrağın hakkını verelim.

Emperyalistlere Karşı Savaş Nasıl Kazanılır?

Taylan Işık

Emperyalist devletlerin topyekün bir dünya savaşını kışkırttıkları gerçeği, artık tartışma götürmüyor. 2001'in 11 Eylül'ünde dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına, sosyalist devletlere, dayattıkları "tam ekonomik ilhak" politikasına boyun eğmeyen ülkelere karşı başlattıkları küresel iç savaş şimdiki yeni bir aşamaya, nükleer silahları da içerebilecek bir topyekün dünya savaşına çevirmeye çalışıyorlar.

Bu konuda başı çeken emperyalist devletlerin sıralaması değişiyor. Bu aralar, emperyalist Alman hükümeti öne geçmiş durumda. Birkaç yıl içinde Avrupa'nın en güçlü ordusuna sahip olmayı ve adını telaffuz etmemekle birlikte, Rusya'ya karşı savaşa girmeye hazırlandığını açıkça ilan ediyor. İngiliz emperyalizmi, her zamanki kurnazlığı içinde, Almanları bir adım geriden izliyor. Almanya ile imzalamaya hazırlandıkları "Savunma Paketi", planlanan savaşa birlikte girmeye politikasının hazırlığı olarak görülmeli. Her şey topyekün bir dünya savaşına göre planlanıp hazırlanıyor.

Burada sadece en öne çıkan iki emperyalist devlete işaret ettik. Bu iki emperyalist devleti geriden takip eden, onlarla birlikte savaşa girmeye hazırlanan başka emperyalist devletler ve bunların uydusu bağımlı devletler de var. Fransa, şimdilik bir adım geriden gelse de, saldırganlıkta

Dünya burjuvazisi, bütün olanaklarını, gücünü, yeteneklerini, politikalarını vb. sosyalizmi yenmek ve tarih sahnesinden silmek amacına göre şekillendirmiş, bu amaç ve hedefe bağlamıştır.

ilk iki emperyalist devletten aşağı kalmaz. Polonya, tek başlarına ele alındıklarında önemsiz üç Baltık ülkesi, Estonya, Litvanya, Letonya; Hollanda, İsveç, Norveç, Finlandiya ve elbette NATO'da her zaman göreve hazır Türkiye... Ya ABD, o bu işin neresinde? ABD emperyalizmi, Avrupalı devletleri arkadan savaşa iteklerken, kendisi renk vermemeye çalışıyor. ABD, daha çok Asya-Pasifik bölgesinde Çin'e karşı bir savaş hazırlığı ile ilgileniyor. Ama bu ilerleyen süreçte Avrupalı emperyalistlerin koalisyonuna katılma ihtimali olmadığı anlamına gelmez.

Bu kadar geniş kapsamlı savaş hazırlığı kime karşı? Bizce en önemli soru budur ve bu sorunun yanıtı iki anlama gelmeyecek biçimde verilmelidir.

Bu soruya yanıt için önce şu somut olgunun altı çizilmelidir: Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nden bu yana, esas olarak, bütün büyük savaşlar **iki sistem arasındaki savaş** biçiminde gerçekleşmiştir. **Sosyalizm yeni ve üstün bir toplum biçimi olarak bir devlet halinde dünya tarihi sahnesine çıktığından bu yana, dünya burjuvazisinin başlıca amaç ve**

hedefi sosyalizmi yenmek ve tarih sahnesinden silmek olmuştur. Tarihsel gelişmenin bu anından itibaren, dünya burjuvazisi, bütün olanaklarını, gücünü, yeteneklerini, politikalarını vb. sosyalizmi yenmek ve tarih sahnesinden silmek amacına göre şekillendirmiş, bu amaç ve hedefe bağlamıştır.

İki sistem arasındaki savaşın, emekle sermaye, kapitalizmle sosyalizm, proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşın doruk noktalarından biri Hitler önderliğindeki Alman emperyalizminin Sovyetler Birliği'ne karşı başlattığı savaştır. Bu savaş, iki sistem arasındaki savaşın ilk doruk noktası kabul edilmeli. II. Dünya Savaşı, **esas olarak**, Sovyetler Birliği şahsında sosyalizme karşı başlatılmış, sosyalizmi ortadan kaldırmak amaçlı bir savaştır.

NATO'nun kurulması, 1920'lerden itibaren İngiliz emperyalizminin dinci gericiliği komünizme karşı örgütlemeye başlaması, 1917'den itibaren yine İngiliz emperyalizminin siyonist İsrail'in temellerini atma-ya başlaması, Truman Doktrini ve Marshall Yardım Planlarının hayata geçirilmesi, bütün bunlar dünya

burjuvazisinin komünizme; emperyalist-kapitalist sistemin sosyalizme karşı savaş hazırlıklarının kritik bazı adımlarıdır.

Emperyalist devletlerin bu politikası, amaç ve hedefleri, günümüze kadar derinleşerek ve genişleyerek sürdü. 11 Eylül 2001 "İkiz Kuleler" provokasyonu ile ABD, küresel iç savaş ilan ederken başlıca sloganı, **"ya bizdensiniz ya karşıımızdasınız"**dı. "Karşılarında" olanlar elbette dünya işçi sınıfı, emekçi halkları, devrimci demokratik güçleri ve sosyalist ülkelerdi. Emperyalist-kapitalist sistemin derin bir krize girmesi bu süreci tersine çevirmek şöyle dursun, daha da derinleştirdi.

Krizden çıkış için, emperyalist devletler, bağımlı ülkelere "ekonomik tam ilhak" politikasını dayattı. Bu politikaya boyun eğmeyen, direnen devletleri NATO ve kendi ordularıyla bombaladı, tahrip ve işgal etti, yok olmanın eşiğine getirdi. Yugoslavya, Libya, Afganistan, Saddam'ın Irak'ı, Suriye bunlardan bazılarıdır. Bu sürecin son örneği İran oldu.

Siyonist İsrail'in İran'a saldırmasıyla başlayan ve 12 gün süren savaş ("12 Gün Savaşı") işte böyle, gerçekte iki devlet arası değil, iki sistem arası savaştı; iki sistem arası savaşın bir cephesi olarak kabul edilmelidir. **Her savaşın farklı görünüm ve farklı, uydurulmuş gerekçelerle başlatılması sorunun özünü değiştirmiyor.** Gerekçeler, Yugoslavya'da farklı, Libya'da farklı, Suriye'de farklı biçimlerde uydurulmuş şeylerdi. Ama hepsinin özü bir idi: Emperyalist devletlerin sözünü ettiğimiz devletlere boyun eğdirmesi, "tam ekonomik ilhak" politikasına razı olmalarını sağlamaktı. Emperyalist devletlerin amacı, bu devletleri dize getirip kaynaklarını kendi ekonomilerine

katarak sosyalizme ve dünya proletaryasına karşı verdikleri savaşta güç toplamaktı.

Ukrayna üzerinden NATO ve emperyalist devletlerin Rusya'ya karşı başlattıkları savaş da, işte bu iki sistem arası savaşın bir cephesidir. Fark şu ki, bu cephe, savaşın tüm gidişatını belirleyecek önemdedir. Ukrayna faşizmi üzerinden NATO ve emperyalist devletlerin bu savaşı kazanması, onlara dünya proletaryasına, emekçi halklara ve öncelikle de sosyalist ülkelere amansız bir savaşın yolunu açacak.

Rusya, sonrası Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Çin Halk Cumhuriyeti, Küba ve diğer sosyalist ülkelere gelecek bir savaşın ön cephesi durumunda. Emperyalistler, Ukrayna üzerinde Rusya'ya karşı elde edecekleri bir zaferle, dünya işçi sınıfı, emekçi halkları ve genel olarak tarihin sosyalizme doğru akışının önünü kesmeyi amaçlıyor. Başka bir ifadeyle, kapitalizmle sosyalizm, proletarya ile burjuvazi, emekle sermaye arasındaki tarihsel savaşımın somut biçimi şimdi Rusya-Ukrayna savaşı biçiminde karşımıza çıkmış durumda. Çin Halk Cumhuriyeti ve KDHC ve diğer tüm sosyalist, devrimci demokratik iktidarlar Rusya'nın bu savaştan zaferle çıkmasının önemini farkındalar.

Tam da bu yüzden Rusya, bu savaşı kazanabilir ve kazanmalıdır da. Çünkü onun yenilgisi, sadece Rusya'nın parçalanmasına, Rusya işçi sınıfı ve emekçi halklarının ezilmesine yol açmakla kalmayacak fakat aynı zamanda Rusya halklarında sosyalizme ait ne değer kalmışsa hepsinin berhava olmasına da yol açacak.

Rusya'nın faşist Ukrayna'ya savaş (Rusya buna "Özel Askeri Operasyon" diyor) ilan ettiği sürecin

başında "NATO kaybetmeyecek, göreceksiniz" diye hoplayıp zıplayan T"K"P Genel Sekreteri'nin derin(!) öngörüsünün aksine -en azından şimdilik- savaşı Rusya kazanıyor gibi... Ancak savaş bitmiş değil, emperyalist devletler ve onların savaş örgütü NATO henüz pes etmiş ve yenilgiyi kabul etmiş değil. Dahası, düşmanın gücünü küçümsemek savaşta yapılabilecek en büyük hatalardan biridir. Emperyalist devletlerin toplamda muazzam bir askeri güce sahip oldukları bir gerçektir. Yani şimdiki durumda Rusya savaşı kazanıyor gibi olsa da işin hafife alınacak tarafı yok. Emperyalistler, özellikle Alman ve İngiliz emperyalistleri, zaman zaman öne çıkan Fransız emperyalizmi, çaresizlik içinde de olsalar, savaşı sürdürmenin arayışı içindeler. Ama, emperyalist savaş korosunun amiral gemisi durumundaki ABD'nin savaşın sürdürülmesi konusunda kararsızlık içinde yalpalamaya başladığını söyleyebiliriz.

Toplamda büyük askeri ve ekonomik güçlerine rağmen emperyalist devletler, Rusya ile kıyaslandıklarında savaşı kazanacak durumda değiller. Bunun nedenlerinin başında, emperyalist-kapitalist ekonomilerin çöküş sürecinde olması geliyor. Bu nedenin yanında ve aynı nedenin sonucu olarak, emperyalist hükümetlerin hiçbir, kendi halkının tam desteğine sahip değil. Aksine, hemen bütün emperyalist devletlerde sert bir sınıf savaşı, hükümetlere karşı büyük bir mücadele sürüyor. Emperyalist devletlerin sokakları işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci eylemleriyle yanıyor.

Buna karşılık, Rusya'nın iktidarı savaşı emekçi sınıfların, işçi sınıfının desteğini arkasına alarak sürdürüyor. Yine de, savaşı kazanmayı güvence altına almak için Rusya ik-

Tam da bu yüzden Rusya, bu savaşı kazanabilir ve kazanmalıdır da. Çünkü onun yenilgisi, sadece Rusya'nın parçalanmasına, Rusya işçi sınıfı ve emekçi halklarının ezilmesine yol açmakla kalmayacak fakat aynı zamanda Rusya halklarında sosyalizme ait ne değer kalmışsa hepsinin berhava olmasına da yol açacak.

Rusya, herhangi bir kapitalist ülke değil, otuzbeş yıl öncesine kadar sosyalizmin egemen olduğu; üretim araçlarının ve toprağın toplumsal mülkiyetinin temel mülkiyet biçimi olduğu bir ülkeydi.

tidarının alması gereken önlemler, atması gereken adımlar var. Bunların başında, emekçi sınıfların, işçi sınıfının toplumsal yaşamını iyileştirmek üzere, 1990'lar boyunca halktan çalınan mülklerin hırsızlardan geri alınması ve emekçi kitlelerin yaşamını iyileştirmek için kullanılması geliyor. Rusya'daki iktidar, özellikle savaşın başladığı 2022 Şubat ayından bu yana bu yolda oldukça önemli adımlar atmış görünüyor.

Sadece çalınan malların hırsızlardan geri alınması değil ama, devlet bürokrasisinde yolsuz, hırsız, cebini doldurmakla iştigal edenler de tasfiye ediliyor. Büyük şirketler, büyük mülkler, büyük sermaye gruplarına "bunlar kanunsuz biçimde elde edilmiştir" gerekçesiyle devlet adına el konuluyor. Başka bir ifadeyle, 1990'ların talancı "özelleştirme" dalgası, şimdi karşı bir dalgayla, devletleştirme dalgasıyla kırılıyor. Bu karşı dalganın derinliğini, genişliğini, ne kadar süreceğini, sürmesi gerektiğini elbette bilmiyoruz, bilemeyiz de. Fakat bunun bir önemi yok; önemli olan sürecin başlamış olması ve kararlılıktır. Görüldüğü kadarıyla, hırsızlık malların geri alınması süreci kararlılıkla devam edecek. Devlet aygıtının yolsuzluğa, kapitalist yağmaya karışmış görevlilerden temizlenmesi kadar, devletleştirme sürecinin kararlılıkla sürdürülmesi Rusya'nın emperyalistlere karşı savaşı kazanmasının temel koşullarından biridir.

Ancak hepsi bundan ibaret değil. En az bunun kadar, belki de bundan daha önemlisi, bankaların durumudur. Çünkü, **kendi son derece özgün koşulları da olsa, Rusya, kapitalist ekonomiye sahiptir ve kapitalist ekonomide bankaların mülkiyeti kilit önemdedir. Bu nedenle, Lenin'in işaret ettiği gibi,**

"Bankaların ulusallaştırıldığı bir ülkenin savunma yeteneği, bankaları özel ellerde bulunan bir ülkenin savunmasından üstündür. Toprağın köylü komiteleri elinde olduğu köylü bir ülkenin askerî gücü, büyük toprak sahipleri ülkesininkinden üstündür."

Rusya'da bütün bankalar ulusallaştırılmış değil, en büyük ve önemli bankalar devletin elindedir. Rusya iktidarı savaşı kazanmak için yağma, talan, hırsızlık, yolsuzluk yöntemleriyle ele geçirilmiş mülklerin, servetin yanı sıra bankaları da ulusallaştırmak; bankaları emekçi sınıfların toplumsal yaşamını iyileştirmenin kaldıraçlarına dönüştürmek zorunda. Aynı şekilde toprak üzerindeki mülkiyet biçimini de kamu mülkiyetine dönüştürmek zorunda.

Rusya'nın mevcut iktidarı, tekelci kapitalizmi, tekelci devlet kapitalizmine şu ve ya bu hızda dönüştürüyor. Bu süreç, özellikle "Özel Askeri Operasyon"un başlamasından sonra belirgin hale geldi ve büyük bir hız kazandı. İktidar, bu yola girmeden geniş halk kitlelerinin, işçi sınıfının kesin ve tam desteğinin kazanılamayacağını erken fark etti. Bu yola girdiler, bu desteği kazanmak için gerekeni yapmaya başladılar. Aynı zamanda, devlet bürokrasisinde büyük bir temizliğe girilerek neredeyse "altüst oluş" denebilecek bir süreç başlatıldılar. Bu nedenle, faşizme ve emperyalizme karşı başlatılan, gerçekte savaştan başka bir şey olmayan "özel askeri operasyon" Rusya tarihinde bir kırılma anı oldu.

Bu devletleştirmelerin, yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık, yağma vb yollarla edinilen mal ve servetlerin müsadere edilmesi, ekonomide tek elci devlet kapitalizminin egemen hale getirilme sürecinin başlatılması;

bütün bunlar elbette **sosyalizm değildir**. Ama, Rusya'nın kendi özgün koşullarını da hesaba kattığımızda, bütün bunların Rusya'yı önemli ölçüde sosyalizme yakınlaştırdığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Lenin'in sözleriyle söylersek;

"Tarihin diyalektiği öyledir ki, tek elci kapitalizmin tek elci devlet kapitalizmine dönüşmesini inanılmayacak ölçüde hızlandıran savaş, aynı şekilde insanlığı önemli ölçüde sosyalizme yaklaştırdı. Emperyalist savaş sosyalist devrimin yakınlığını gösteriyor. Bu yalnızca savaşın korkunçluğunun proleter ayaklanmayı meydana getirmesinden değil, ekonomik bakımdan olgun olmayan hiçbir ayaklanma sosyalizmi yaratamaz, ama tek elci devlet kapitalizminin sosyalizmin en eksiksiz maddi hazırlığı olmasından, sosyalizme geçiş olması, başka bir aşamanın sosyalizmden ayırmadığı tarihi aşama olmasından ileri geliyor."

Evet, Rusya'nın emperyalizme ve faşizme karşı savaşı, Rusya'yı önemli ölçüde sosyalizme yakınlaştırdı. Leninist Parti bu "kırılma anı"na savaşın başladığı ilk gün işaret etmiş, savaşın Rusya tarihinde bir "kırılma anı"na neden olacağını ortaya koymuştu. **Lenin, tek elci kapitalizmle, tek elci devlet kapitalizmi arasındaki ilişkiyi ortaya koyarken herhangi bir tek elci kapitalist devletten söz ediyordu. Bizim örneğimizde ise, Rusya, herhangi bir kapitalist ülke değil, otuzbeş yıl öncesine kadar sosyalizmin egemen olduğu; üretim araçlarının ve toprağın toplumsal mülkiyetinin temel mülkiyet biçimi olduğu bir ülkeydi. Dolayısıyla Lenin'in sözleri, Rusya'ya çok daha güçlü biçimde uyarlanabilir. Başka bir ifadeyle, Rusya, şimdi sosyalizme çok daha yakın.** Bu geçişin nasıl olacağını şimdiden bilemeyiz, bilmemize de imkan yok. Ama şunu söyleyebiliriz: Rusya'nın savaşı kazanmak için ileriye gitmekten; ileri gitmek için de sosyalizme doğru yol almaktan başka çaresi yok.

Şimdi, düşünmesini bilmeyen

dar kafalıların, “bu burjuva iktidarla mı sosyalizme gidilecek” diye hoplayıp zıpladıklarını görür gibiyiz. Öncelikle şunu söyleyelim: Biz Rusya’nın bu iktidarla mı, başka iktidarla mı, büyük bir altüst sonucu mu; kendi özgün koşullarından dolayı tedrici biçimde mi yoksa şimdi aklımıza gelmeyen ve gelemeyecek olan başka bir yolla mı sosyalizme doğru yol alacağını söylüyor değiliz. İşimiz kehanet yapmak değil. Söylediğimizin özeti şudur: Büyük ve güçlü bir düşman karşısında savaşta zafer kazanmak için çalışan yığınların yani toplumun büyük çoğunluğunun desteğini arkasına almak, bu büyük yığınların devrimci enerjisini açığa çıkarmak gerekir. ABD’den başlayıp Avrupalı bütün emperyalist devletleri; bu devletlerin fino köpeği durumundaki devletçikleri kapsayan geniş düşman cephesi üstünde bir zafer ancak bütün Rusya’da kitle kahramanlığı mucizeleri yaratarak elde edilebilir. Bunun için ise, Rusya’yı 1990’lardan itibaren bozan, çürüten, yozlaştıran her şeyi büyük bir kararlılıkla süpürmek, ortadan kaldırmak; üretim araçlarının ve toprağın mülkiyetini tekrar kamusalılaştırmak, böylece Rusya’yı ekonomik bakımdan canlandırmak, kitleleri canlandırarak düşmana karşı seferber edecek koşulları yaratmak... gerekir.

Kendilerini “yurtsever-devletçi” olarak tanımlayan Putin ve ekibine gelince... Bunların sosyalist olmadıkları tartışma götürmez. Bununla birlikte, bu ne kadar tartışılmaz ise, savaşın koşullarının onlar üzerinde değiştirici-dönüştürücü bir etki yarattığı da bir o kadar tartışılmaz. Bu

noktada, Engels’in şu sözlerini anımsatmak yerinde olacak.

“Bu insanların, iktidarı ele geçirebileceklerini imgelediklerini varsayalım; ne zararı olur ki? Bendi çökertecek deliği açılırsa, selin kendisi, kısa sürede onları yanılısamalarından koparacaktır. Bu yanılısamalar, onlara daha büyük bir irade gücü verirse, bundan niye yakınmalı? Devrim yaptık diye övünen insanlar, daha ertesi gün ne yaptıklarına ilişkin hiçbir fikirleri olmadığını; yapılan devrimin, onların yapmaya niyetlendikleriyle uzaktan yakından benzeşmediğini hep görmüşlerdir. Bu Hegel’in, tarihin ironisi dediği şeydir, pek az tarihsel kişiliğin sakınabildiği bir ironi. Kendi iradesine karşın devrimci olan Bismarck’a ve tapındığı çarla sonunda yumruklaşan Gladstone’a bakın.”

Bu değişim ve dönüşümün somut, tipik, elle tutulur örneği, Kremlin’deki iktidarın KDHC, ÇHC, Küba ve başka sosyalist ve sosyalizm yönelimli halkçı iktidarlara geliştirdikleri ilişkilerdir. Savaşla birlikte, Kremlin iktidarı, uzun süre “mesafeli” kaldığı Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve aynı ölçüde olmasa da, Çin Halk Cumhuriyeti ile ilişkileri tarihte görülmuş en ileri düzeye çıkararak emperyalizme ve faşizme karşı ilan edilmemiş bir cephenin kurucuları arasında yer aldı. Faşizme karşı mücadelede söylem ve eylemde daha kararlı bir çizgiye geldiler. Bu yıl ikincisi Moskova’da düzenlenen “Uluslararası Antifaşist Forum”un bizzat Rusya Dışişleri Bakanlığı tarafından desteklenmesi, örgütlenmesine katkıda bulunması bu değişimin bir başka örneğidir. Emperyalist dev-

letlerin Hitler faşizminin tarihi yenilgisinde Sovyetler Birliği ve Kızıl Ordu’nun belirleyici etkisini yok sayarak tarihi yeniden yazım çabalarına Putin ve ekibinin kararlılıkla karşı koyması; Sovyetler Birliği’nin bu tarihsel mirasına aynı kararlılıkla sahip çıkması sözünü ettiğimiz değişim ve dönüşümün bir başka örneğidir. Örnekler çoğaltılabilir ancak bu kadarının bile olguyu görmek için yeterli olduğunu düşünüyoruz.

Şimdi, kimileri Putin ve ekibindeki bu değişim ve dönüşümün Rusya işçi sınıfı, emekçi halkları ve dahası dünya devrimci-demokratik güçlerinin desteğini alma amaçlı olduğunu ileri sürebilir. Doğrudur da! Bizim de söylediğimiz bundan farklı değil. Sözünü ettiğimiz toplumsal güçlerin kesin ve kararlı desteğini almak için başka yol yok. Bizim bu konuda, çoğu iflah olmaz dar kafalılardan farkımız bunun bir “oyun” değil, girilen bir yol olduğunu, bu yolda mesafe aldıkça sosyalizme yaklaşılabileceğini görüp söylüyor olmamızdır.

Emperyalizme ve faşizme karşı savaşta zafer kazanmak için bu yolda ilerlemekten başka çare yoktur.

Emperyalizme ve faşizme karşı savaşta zafer kazanmak için bu yolda ilerlemekten başka çare yoktur.

Felaketler Gölgesinde Bir Festival Evvel Temmuz

Her yıl Temmuz ayında düzenlenen Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali, Antakya Defne ve Samandağ'da çeşitli etkinlikler paneller ve konserler gerçekleştirildi.

Bu yıl 25'incisi düzenlenen Evvel Temmuz Festivali'nde bir çok devrimci kurum, festival alanında stantlar açarak, emekçi halklarla gençlerle bir araya geldi. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak standımızda yerimizi aldık.

Deprem, yangınlar ve yanı başımızda yaşanan Suriye katliamları ile karşılandı bu festival. Aynı zamanda ayaklanmalar ve insanların sokakta kuşatmasıyla da karşılandı. Yaşanan bütün olumsuzluklara rağmen Antakya halkı direnciyle, umuduyla, inancıyla festival coşkusuyla büyütebilmek, kültürlerini yaşatabilmek için alanlardaydı.

10 Temmuz'da Ali İsmail Korkmaz için ALİKEV'in düzenlediği bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Ailenin konuşması ile başlayan anma, Metin-Kemal Kahraman konseri ile son buldu. ALİKEV'in gerçekleştirdiği anmada Ali İsmail'in abisi babası annesi ablası söz aldı ve gelenleri selamladı, "Ali İsmail mücadele direniş var olduğu sürece her zaman aramızda olacak yaşamı onuru savunan yeni yeni Ali İsmail'ler var olmaya devam edecek" denildi.

11 Temmuz Cuma günü Samandağ'da paneller, konserler ve etkinliklerle başladı.

İlk olarak "Coğrafya Kimliğimizdir" adlı panel gerçekleştirildi. Panelin ardından doğa yürüyüşü ve tarihi sohbetler yapıldı. Saat 16.30'da yapılan panel "Köklerimizden Sesler: Bir Kültür Mirası Olarak Dil" paneli gerçekleştirildi.

18.30'da "2. Yüzyılında Cumhuriyeti Demokratikleştirme" adlı panel gerçekleştirildi. İlk gün, Moğollar'ın konseri ile son buldu.

12 Temmuz Cumartesi günü sabah saatlerinde, bu yıl kaybettiğimiz Bereket Kar için Hz.Hızır Türbesi'nden Çevlik Limanı'na kadar 1. Bereket Kar Barış Koşuşu gerçekleştirildi.

Saat 18.00'da "Orta Doğu'daki Gelişmeler ve Türkiye'de Siyasal Durum" başlıklı panel gerçekleştirildi. İkinci gün, Metin-Kemal Kahraman konseri ile son buldu.

13 Temmuz'da sabah saatlerinde başlayan "Soykırım İkliminde Alevilerin Geleceği Riskler Olanaklar ve Olasılıklar" başlığı altında geniş kapsamlı bir sempozyum gerçekleştirildi. Sempozyum 4 temel başlık altında incelendi.

Suriye'deki Alevi soykırımı; uluslararası alanda soykırım, katliam, pogrom ve soykırımların öğrettikleri; soykırımın gölgesinde riskler, olanaklar, olasılıklar temel başlıklardı.

Saat 19.00'da 6 Şubat depreminde kaybettiğimiz "Hatice Can ve Mithat Can'ın izinde 6 Şubat'tan sonra mücadele hafıza ve adalet" başlıklı söyleşi gerçekleştirildi. Üçüncü gün, Manuş Baba konseri ile son buldu.

14 Temmuz'da 15.00'da "Rihna La Evvel Temmüz" başlıklı bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlikte Arapça derlemeler ile dilimizde şiirler, şarkılar, ağıtlar, hahalar ve oyunlarla Arap kültürü halklarla buluşturuldu.

Saat 17.00'da "Deprem Sonrası Hatay'da Yaşanan Çevre Sorunları" adlı panel gerçekleştirildi. 4. gün Ho-

zan Beşir konseri ile sonlandı.

Dört gün boyunca Mücadele Birliği Platformu olarak festival alanında kadın dergimizin, gençlik dergimizin, Önsöz Sanat dergimizin dağıtımlarını gerçekleştirdik. Ajitasyon ve sloganlarımızla festivale gelen kitleyi selamladık.

Mücadele Birliği/ Antakya

Kadın Seslerini Buluşturacağız!

Dünya Kadın Yürüyüşü Türkiye Koordinasyonu, Antakya Kadınlar Birlikte Güçlü Platformu ve Yurttaş Birlikteliği Platformu bileşenleri 13 Temmuz günü Samandağ'da Ortadoğu'da ve Suriye'de yaşanan katliamlara karşı Irak, Tunus, Cezayir, Fas, Ürdün, Filistin, Brezilya ve Diyarbakır'dan kadınların katıldığı bir açıklama ve yürüyüş gerçekleştirdi.

Açıklamada emperyalist ülkelerin Ortadoğu'da yürüttükleri vekalet savaşları hatırlatılarak "Bu savaş ve şiddet ortamlarında; milyonlarca insanın çocuk, genç yaşlı öldürülmesi, kentlerin alt ve üst yapılarıyla yok edilmesi, yaşam ortamlarının yakılması, insanların göçe zorlanması, açlık ve hastalıkla boğuşması, kadınların sistematik şekilde taciz ve tecavüzlerle, kaçırmalara uğraması, 'topyekûn savaş' anlayışını sürdüren jeopolitik savunucuları için bir anlam taşıyor." denildi.

Kadınlar açıklamalarında "Bizler; Dünya Kadın Yürüyüşü Türkiye Koordinasyonu, Antakya Kadınlar Birlikte Güçlü Platformu ve Yurttaş Birlikteliği Platformu bileşenleri olarak, savaş koşullarında öldürülen ve farklı şiddet biçimlerinin mağduru olan kadınlarla bölgesel kadın dayanışmasını ortaklaştırma ve özellikle Suriye'de yaşanan Alevi kadınlara yönelik katliam, sistematik kaçırma, köleleştirme ve tecavüzler karşısında sergilenen sessizlik ve duyarsızlığa karşı, sınırların ötesinden yükselen kadın seslerini buluşturarak mücadeleyi büyütme iradesini ortaya koyuyoruz." diyerek tüm dünya emekçi kadınlarını savaş bölgelerindeki, işgal altındaki ülkelerde her türlü hakkı gasp edilen kadınlara sahip çıkmaya, kadınları koruyan uluslararası sözleşmeleri bu amaçla kullanmaya davet ettiler.

Milyonlarca İşçi Ve Çiftçi Grevde

Merkezi Sendikalar Birliği (CTU), 9 Temmuz günü için Hindistan'da ulusal grev için çağrı yaptı, Hindistan'ın dört bir yanında milyonlarca kişi sokaklara döküldü.

Grev, işçi sendikaları ve çiftçi grupları tarafından işçi karşıtı çalışma yasalarına ve hükümetin tarım ürünleri için yasal destek fiyatını yürürlüğe koymamasına karşı yapılıyor.

CTU, Hindistan'da tüm büyük sendika federasyonlarının oluşturduğu bir platform. Bu platformda Hindistan Sendikalar Merkezi (CITU), Tüm Hindistan Sendikalar Kongresi (AITUC), Hindistan Ulusal Sendikalar Kongresi (INTUC) ve diğer bazı sendikalar yer almakta.

Bu grev, ülkedeki çiftçiler, öğrenciler, kadınlar ve öğretmenler, gazeteciler ve IT çalışanları gibi çeşitli meslek sendikalarından oluşan tüm büyük gruplar tarafından da desteklendi. Tahmini 250 milyondan fazla işçi ve çiftçi -hem örgütlü hem de örgütsüz sektörlerde- ülke genelindeki grev ve protestolara doğrudan katıldı.

Çeşitli kamu sektörlerindeki işçilerin yanı sıra limanlar, havaalanları ve bankacılık gibi diğer organize sektörlerdeki işçiler de greve katıldı. Grev, başta madencilikle ilgili sektörler olmak üzere ülkedeki endüstriyel faaliyetlerin çoğunu etkiledi.

Birçok yerde işçiler trenlerin hareketini engelledi, otoyolları kapattı ve fabrika kapılarını tuttu. Güney eyaleti Kerala'daki Kochi rafinerisi gibi bazı durumlarda işçiler mahkeme kararlarına karşı gelerek grevi gözlemledi.

Kerala, Tripura, Bihar, Jharkhand ve diğerleri gibi ülkenin çeşitli eyaletlerinde tüm büyük işletmelerin tamamen kapatıldığı gözlemlendi.

İşçiler, Narendra Modi liderliğindeki aşırı sağcı hükümet tarafından 2020 yılında yürürlüğe konulan yeni çalışma yasalarının derhal geri çekilmesini talep ediyordu. CTU, bu dört yeni çalışma yasasının işçi karşıtı olduğunu ve işçileri, tarihi ve sancılı bir işçi mücadelesiyle kazanılan toplu sözleşme hakkı da dahil olmak üzere temel haklarından mahrum bıraktığını söylüyor.

İşçilerin başlıca talepler şunlar:

- İşlerin özelleştirilmesi ve taşeronlaştırılmasına son verilmesi;
- 26.000 Rs (303 ABD Doları) tutarında ulusal asgari ücret;
- Her türlü işçi için tüm sektörlerde çalışma koşullarının iyileştirilmesi.

Grev aynı zamanda Samyukta Kisan Morcha (SKM) öncülüğünde ülkenin önde gelen çiftçi gruplarının tüm tarım ürünleri için yasal bir asgari destek fiyatı, çiftçilerin kredi borçlarının silinmesi, zorla arazi edinimine son verilmesi ve daha iyi istihdam olanakları sağlanması taleplerini de destekledi.

Grevin başlangıçta 19 Mayıs'ta yapılması planlanmıştı. Hindistan'ın Pahalgam'da turistlere yönelik saldırılar gerçekleştiren silahlı grupları desteklemekle suçladığı komşu Pakistan'ın çeşitli yerlerine saldırmasının ardından, bölgede oluşan savaş benzeri durum nedeniyle ertelenmek zorunda kaldı.

Ulusal başkent Delhi'de merkezi bir protesto mitingi düzenlendi. Protestoya CTU'nun tüm bileşenleri ve greve destek veren çiftçi kolektifi SKM katıldı.

Siyonist İsrail'in Kuruluşu Kitaplaştı

Her ulusal baskı ulusal başkaldırıyı çağırır; ulusal ayaklanmalara yol açar. Leninizmin bu temel belgisinin doğruluğunu modern tarihin her adımında görmek mümkün. Filistin halkı da bu yoldan şaşmadı. Filistin halkı siyonist burjuvazinin planları sonucu siyonistler tarafından işgal edilen topraklarını kurtarmak için ulusal başkaldırı yoluna gitti.

Filistin halkının özgürlük savaşının başlangıcını esas olarak siyonist İsrail'in kuruluş tarihi olarak ele alabiliriz. Bu çalışmada siyonizmin çıkışına mercek tutuyor, bugün gücünün zirvesinde görünen siyonist bir devletin kuruluş öyküsünden başlayarak günümüze kadar geliyoruz.

Taylan Işık'ın kaleminden "Siyonist İsrail: Gücünün Zirvesinde Çöküşün Eşiğinde" raflarda yerini alıyor. İyi okumalar...

